

Vår öken

Av Madeleine Delbr el (1904–1964)

När man älskar varandra, tycker man om att vara tillsammans
och n r man  r tillsammans, tycker man om att tala med varandra.
När man älskar varandra, är det tråkigt
att alltid ha en massa folk omkring sig.
När man älskar varandra, tycker man om att lyssna till den andre,
i ensamhet,
utan att bli störd av andra röster.

Det  r därför som de som älskar Gud,
alltid har tyckt om öknen,
och det  r därför som Gud inte kan neka dem som älskar honom
att få komma dit.

Och jag är säker på att du älskar mig, min Gud,
och att den öken där man f r m ta dig
inte kan fattas mig i detta liv,
där jag är så j ktad,
så tagen i anspråk av familjen,
vännerna och alla andra.

Man kan inte komma till öknen utan att gå igenom mycket,
utan att bli trött av den långa vägen,
utan att slita sina ögon från det som utg r deras vardags horisont.
 knen måste man tillskansa sig, den f r man inte till skänks.
 knen i vårt liv kan vi bara slita loss
från allt som utg r vårt dagliga liv,
genom att vi g r våld på våra vanor, vår lättja. Det  r svårt,
men det är viktigt för vår kärlek.

Att halvsova långa timmar uppväger inte tio minuters
verklig sömn. Så är det också med ensamheten tillsammans med dig.
Timmar i delvis ensamhet innebär mindre vila för själen
 n ett enda ögonblick då hon f r sjunka ner i din närvaro.

Det rör sig inte om att lära sig att gå och driva. Vi måste lära oss att vara ensamma varje gång som livet ger oss en andhämtningspaus.

Och livet är fullt av sådana pauser som vi antingen kan upptäcka eller slösa bort.

Vilken glädje för oss, när vi står inför den tyngsta, mest gråa dag man kan tänka sig,
att i förväg tänka på alla dessa kommande möten,
ansikte mot ansikte.

Vilken glädje för oss att få veta att vi kan lyfta våra ögon
upp mot ditt anlete,
medan vällingen kokar,
medan det tutar 'upptaget' i telefonen,
medan vi står och väntar på bussen som inte kommer,
medan vi går uppför trappan,
medan vi söker efter några salladsblad, längst bort
i trädgården.

Vilken enastående resa blir inte för oss hemfärden med tunnelbanan,
i kväll,
när man inte längre förmår urskilja de människor som möter varandra
på trottoaren.
Så nära vi kommr dig, när vi väntar på någon som är försenad:
vår man, våra vänner, våra barn.
När vi otåligt väntar på det som inte kommer, är det mycket ofta
ett öknens tecken. Men vår öken har ett starkt försvar,
om det så bara är vår otålighet,
om det så bara är våra vandrande tankar,
om det så bara är vår virrighet i brådskan inför semestern.

För vi är ju sammansatta på det viset att vi inte kan
föredra dig framför allt annat utan strid,
och att du, vår Älskade,
av oss alltid läggs på vågskålen,
för att väga dig mot alla våra bagateller,
som fascinerar och binder oss så mycket.